

วิริยะ โชติปัญญาวิสุทร

ภกล ขาวสอาด

Q : อยากให้เล่าถึงสิ่งที่สนใจศึกษาอยู่ รวมไปถึงที่มาที่ไป แนวคิด และความสนใจที่เกี่ยวข้องกับผลงานที่อยู่ในนิทรรศการนี้

A : เป็นงานที่คิดและทำต่อมาจากงานชุด Multi Color ที่ทำไว้เมื่อปี 2010 ตอนร่วมแสดงในนิทรรศการ Imagine Peace ที่หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร (BACC) ต่อมาตั้งใจจะพัฒนาผลงานชุดนี้ให้เป็น site specific painting เพื่อติดตั้งในห้องแสดงงานของ Messy ที่แยกคอกวัว โดยสัดส่วนของงานถูกอ้างอิงมาจากขนาดผนังของห้องนั้น แต่ตัวงานทำไม่สำเร็จตามความตั้งใจบางส่วนของงานชิ้นนี้เคยถูกนำมาแสดงในนิทรรศการเดี่ยวที่ Cloud ในปี2015 ในนิทรรศการ Ghost Track หลังจากนั้นตัวงานถูกพักไว้จนนำมาทำต่อให้เสร็จสมบูรณ์เพื่อแสดงในนิทรรศการนี้

งานชุด Multi Color เกิดจากความพยายามที่จะตีความโต้ตอบกับชื่อของนิทรรศการที่ได้รับร่วมแสดง (Imagine Peace) ประกอบกับความสนใจในวิธีการเซ็นเซอร์ที่ได้เห็นบ่อยๆไปโทรทัศน์หรือสื่อต่างๆ ลักษณะการใช้โมเสกเพื่อปิดบังอำพรางหรือกำจัดภาพเนื้อหาบางส่วนออกไป สำหรับเราแล้ววิธีการที่ว่ามันเป็นทั้งเรื่องตลกและน่าตื่นเต้นอยู่เสมอเมื่อได้เห็น ในตอนที่คิดทำงานชุด Multi Color อยู่ๆภาพโมเสกก็แวบขึ้นมาในหัวก็เลยลองนำภาพที่เราเก็บไว้ไปทำให้เป็นโมเสกในไฟโต้ตอบลองเปลี่ยนขนาดกริดไปเรื่อยๆ เพื่อดูผลที่เกิดขึ้น และได้เลือกภาพเหตุการณ์ชุดหนึ่งที่สนใจมาแปลงเป็นโมเสกแล้วใช้เป็นแบบในการวาดงานชุดนี้

Q : อยากให้พูดถึงที่มาของชื่อผลงาน Multi Color และที่มาของชื่อ Untitled (ความผิดเพี้ยน-ความเป็นไปได้), 6x6 Project ซึ่งเป็นผลงานที่ร่วมแสดงในนิทรรศการนี้

A : สำหรับชื่อ Multi Color นั้นเป็นการแปลผลที่เกิดขึ้นหลังจากแปลงภาพให้เป็นโมเสก(พิกเซล) ส่วนงานชุด Untitled(ความผิดเพี้ยน-ความเป็นไปได้), 6x6 Project เนื่องต้นเกิดจากการทดลองปรับสัดส่วนของกริด จากเดิมที่ใช้กริดสี่เหลี่ยมจัตุรัสตามต้นแบบที่ได้จากไฟโต้ตอบ ก็ปรับเปลี่ยนสัดส่วนของกริดไปตามสัดส่วนของเฟรมที่ห้อยขึ้นมาใช้ ซึ่งเดิมที่เป็นเฟรมที่เตรียมเอาไว้สำหรับงานชิ้นอื่น และด้วยสัดส่วนของช่องที่เปลี่ยนรูปร่างไป เลยรู้สึกสนุกและทดลองเปลี่ยนสัดส่วนของเฟรมไปเรื่อยๆ ทั้งแนวตั้งแนวนอนรวมถึงปรับขนาดของช่องให้ไม่เท่ากัน โดยใช้ต้นแบบเดิม ส่วนชื่อ 6x6 Project นั้นมาจากลักษณะของต้นแบบที่ใช้ทำงานชุดนี้ที่มีช่องโมเสก 36 ช่อง แนวตั้ง 6 ช่อง แนวนอน 6 ช่อง

Q : งานชุด Multi Color ที่เป็นต้นทางของผลงานในนิทรรศการครั้งนี้เริ่มทำมาตั้งแต่ปี 2010 จนถึงปัจจุบัน ด้วยระยะเวลาที่ค่อนข้างยาวนาน อยากทราบว่างานของพี่ถกลชุดนี้ มีการเปลี่ยนแปลงในรูปแบบไหนบ้าง

A : ที่เปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัดเจนนที่สุดคือลักษณะของงาน จากที่เป็นการระบายช่องสี่เหลี่ยมเดียว กลายเป็นใช้หลายเฟรมมาประกอบกัน ในแต่ละเฟรมกลายเป็นส่วนขยายจากช่องเล็กจิ๋วของต้นแบบ ด้วยกระบวนการสร้างต้นแบบของงานที่ใช้การถ่ายภาพซ้ำจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ แทนที่จะใช้ไฟล์ที่บันทึกจากขั้นตอนการแปลงภาพไปไฟโต้ตอบปรับท้อออกมาโดยตรง ภาพถ่ายที่ได้และนำมาใช้จึงมีรายละเอียดผิดเพี้ยนและจุดบกพร่องมากมาย (สี น้ำหนักสี และผลกระทบจากแสงของหน้าจอ) จากภาพต้นฉบับที่รายละเอียดและความผิดเพี้ยนเหล่านี้ถูกลดทอนให้กลายเป็นแค่เพลนสีสำหรับแต่ละช่อง เมื่อถูกแยกออกมาเป็นหนึ่งช่องต่อหนึ่งชิ้น ด้วยเฟรมที่มีขนาดช่องใหญ่กว่าภาพต้นแบบหลายเท่า ทำให้การลดทอนรายละเอียดกลับกลายเป็นกระบวนการของการพยายามไล่ตามจุดที่ผิดเพี้ยนเหล่านั้นไปโดยปริยาย อีกทั้งมีความพยายามที่จะทดลองใช้เทคนิคและวิธีการอื่นๆ ที่ก้นัดสำหรับการทำงานด้วย

Q : ด้วยลักษณะนิสัยที่ตรงไปตรงมาของพี่ถกล มีผลต่อรูปแบบการทำงานหรือวิธีคิดของพี่ถกลอย่างไร

A : ในการทำงานของเรา เราเลือกที่จะตรงไปตรงมาต่อความรู้สึกที่มีอยู่กับงานชิ้นนั้นๆ และพยายามถ่ายทอดให้ตรงกับสิ่งที่รู้สึกให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ในทุกๆขั้นตอน ในขณะที่ทำงานในหัวของเราจะมีแค่คำถามว่า "ใช่หรือไม่ใช่" เท่านั้นที่แว่บชดตามักจะความน่าสนใจใหม่ๆ ที่อาจเกิดขึ้นอย่างบังเอิญในขณะที่ทำงานอยู่ ละเอาไว้ก่อนเพื่อมาคิดขงใจทีหลังว่าผลที่เกิดขึ้นมานั้นใช่หรือไม่ใช่" ถ้าหากคำตอบที่ได้คือ ใช่ มันตรงกับสิ่งที่รู้สึกและส่งผลที่ดีกว่า เราจะพยายามหาทางทำความเข้าใจเทคนิคเพื่อทดลองสร้างความบังเอิญนั้นซ้ำขึ้นมาอีกครั้ง และนำผลที่ได้มาทวนถามซ้ำว่า มัน "ใช่" ใช่ใกล้เคียงหรือตรงกับสิ่งที่รู้สึกมากขึ้นหรือไม่ใช่ และเมื่อครั้งที่เรามักจะพยายามถ่ายทอดสิ่งที่ตาเราเห็นให้ออกมาได้ใกล้เคียงมากที่สุด ซึ่งกระบวนการก็จะเป็นแบบเดิม คือการหมั่นถามทวนซ้ำกับตัวเองกับสิ่งที่กำลังไปว่า "ใช่หรือไม่ใช่" อีกนั่นเอง.. สำหรับวิธีการอย่างนี้สิ่งที่ต้องปฏิบัติอย่างเคร่งครัด คือต้องพยายามชื่อตรงต่อความรู้สึกหรือความคิดของตัวเองให้มากที่สุด เพื่อจะได้ถ่ายทอดออกมาให้ใกล้เคียงหรือตรงมากที่สุดนั่นเอง

วิธีะ โชติปัญญาวิสุทร

Q : อยากให้เล่าถึงสิ่งที่สนใจศึกษาอยู่ รวมไปถึงที่มาที่ไป แนวคิด และความสนใจที่เกี่ยวข้องกับผลงานที่อยู่ในนิทรรศการนี้

A : เราสนใจความเรียบง่ายในชีวิตประจำวัน ที่มองสิ่กๆกลับสามารถค้นพบความซับซ้อนที่ซ่อนอยู่ตามสภาพแวดล้อมของเมืองใหญ่ สิ่งเล็กๆที่หลายคนอาจไม่ทันระวังหรือสังเกต ทั้งที่เป็นปัจจัยการดำรงอยู่ที่สำคัญของชีวิต เราพยายามทำงานศิลปะในฐานะที่จะให้ตัวเองกลมกลืนไปกับธรรมชาติและสภาพสังคมมากที่สุด ผ่านการจับตามอง ตลอดจนศึกษาทั้งทางธรณีวิทยา, สภาพอากาศ, วิทยาศาสตร์ และใช้ประสบการณ์เพื่อค้นหาการรับรู้สัมผัสใหม่ๆ

Nova Contemporary เป็นพื้นที่ที่ตั้งอยู่ใจกลางพื้นที่แออัดที่มีโครงสร้างใหญ่ปกคลุม เราจึงพยายามเลือกผลงานที่มีจุดเชื่อมต่อระหว่างสถานที่และสิ่งแวดล้อมรอบนอกผ่านประสบการณ์ส่วนตัวที่เรียกว่า“สภาวะการมองออกย้อนข้างใน” แสดงอนุภาคของสิ่งเล็กๆหรือวัสดุที่ถูกทอดทิ้งเพื่อสะกิดให้ผู้ชมคิดทบทวนสิ่งแวดล้อมขนาดใหญ่

Q : อยากให้พูดถึงงานแต่ละชิ้นใน THE ECHO OF FOOTSTEPS

- A : 1. Late Summer in Bangkok, (2016) ผลงานวิดีโอที่บันทึกตรงกับวันที่มีประกาศจากกรมอุตุนิยมวิทยาว่าเป็นวันที่อุณหภูมิพื้นผิวของประเทศไทยร้อนที่สุดซึ่งตรงกับสิ้นเดือนเมษายนปี 2016 โดยวัดได้ที่ 44.6 องศาเซลเซียส ในจ.แม่ฮ่องสอน ในวันเดียวกันนั้นซึ่งเป็นช่วงปลายฤดูร้อนที่แล้งจัด มีพายุฤดูร้อนและฟ้าผ่าเกิดขึ้นใน กทม. อันเนื่องมาจากอุณหภูมิที่สูงขึ้นก่อให้เกิดคลื่นความร้อน และมีฝนตกหนักและฟ้าคะนองพัดปกติ
- เราได้ออกไปบันทึกเรื่องราวผ่านวิดีโอบริเวณริมแม่น้ำเจ้าพระยา สถานที่ที่มีการเชื่อมโยงระหว่างภูมิทัศน์เมืองและวิถีทัศนัธรรมชาติ สิ่งที่ปรากฏเปิดเผยให้เห็นพลังงานของธรรมชาติที่ไม่สามารถควบคุม ณ ขณะเดียวกันมีการเดินสนเลี่ยนชีพของคนบางกลุ่มในขณะทีสภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวย โดยงาน Video Installation นี้เชื้อเชิญให้ผู้ชมคำนึงถึงความสัมพันธ์และข้อจำกัดระหว่างธรรมชาติและสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้น
2. Float, (2016) กล้องโพลที่กำลังลอยตามกระแสน้ำในคลอง ถ่ายทอดความสงบรูปทรงที่เรียบง่ายช่วงเวลาที่ล่องลอย ขณะเดียวกันการถูกหยุด(เวลาในภาพถ่าย) ระหว่างการเดินทางที่ไร้จุดมุ่งหมาย ความเบลอและความสดใสที่ถูกลดทอนจากการทดลองใช้ฟิล์มหมดอายุ สามารถพูดถึงความรู้สึกหรือและความไร้ระเบียบของสภาพสังคม
3. Remain 1 (chair in garden), (2016) ผลงานชุดนี้เกิดจากการออกเดินเพื่อบันทึกเศษชิ้นส่วนวัสดุที่ยังคงเหลือในเมืองใหญ่ ค้นหาความเป็นนามธรรมที่สามารถหลอมรวมกับวัตถุ ทำให้ความธรรมดาเกิดการกระตุ้นใหม่ๆผ่านประสบการณ์ทางจิตของผู้ชม เราเลือกภาพที่มีการ “ริ้งเวลา (suspended moment)” ที่ไม่ใช้การ “หยุดเวลา” แต่คือการรวบรวม“โครงสร้างที่หลงเหลือ” ที่สามารถกระตุ้นจินตนาการของผู้ชมคำนึงถึงอดีตและปัจจุบันต่อความแข็งแกร่งและความเปราะบางของวัตถุที่เคยถูกสร้างมาเพื่อรองรับสภาพสังคมที่ไม่แน่นอน ภาพถ่ายขาวดำสร้างความรู้สึกสัมผัสที่นึกถึงอดีต ความหลงเหลือคือตัวกลางที่ช่วยให้ผู้ชมร้อยพันจินตภาพของวัตถุขึ้นมาใหม่ได้ทุกขณะ

Q : ในฐานะที่พี่เป็นส่วนหนึ่งของนิทรรศการครั้งนี้ พี่มีวิธีคิดและการทำงานอย่างไรให้ตัวเองกลมกลืนไปกับสภาพแวดล้อมในครั้งนี

A : คือการเอาใจเขามาใส่ใจเรา ทำตัวเราเองให้เป็นผู้ชมคนหนึ่งและตั้งคำถามถึงสิ่งที่สงสัยในงานศิลปะคนอื่น พอได้คุยแลกเปลี่ยนกันเยอะขึ้นก็เหมือนผลัดกันยกก่อนอิฐที่ตั้งฉากเป็นกำแพงลงมากองบนพื้นเป็นแนวนอนเรียบๆ

Q : เนื่องจากงานของเรามีหลายซีรีส์ และแต่ละซีรีส์มีหลายชิ้นมาก พี่มีวิธีเลือกงานแต่ละชิ้นมาใช้ในโชว์นี้อย่างไรครับ และแต่ละชิ้นที่ถูกเลือกมาอยู่ในซีรีส์ไหนบ้าง

A : งานในแต่ละซีรีส์ที่เอามารวมกันเพราะมีที่มาจากกระบวนการความคิด ประสบการณ์การรับรู้สัมผัสของการมองบางอย่างที่ใกล้เคียงกัน บางครั้งเป็นช่วงเวลาที่เราสนใจสิ่งที่อยู่ข้างหน้าเป็นพิเศษ แต่กลับนึกถึงรูปเก่าๆที่เคยถ่ายมานานหลายปี งานแต่ละชุดมีระยะเวลาในการทำงานไม่เท่ากัน บางซีรีส์หยุดไปหลายปีแล้วค่อยกลับมาทำใหม่ บางซีรีส์ถูกสร้างขึ้นโดยระยะเวลาสั้นๆ

ทุกครั้งในแต่ละโชว์เราไม่ได้คิดว่าเราจะเอาซีรีส์หรือรูปใดรูปหนึ่งเป็นตัวตั้ง เพราะถ้าทำแบบนั้น พื้นที่คงจะน้อยไปสำหรับงานทั้งหมดของเรา แต่เราพยายามที่จะค้นหาการเชื่อมต่อระหว่างภาพที่เป็นอดีตกับสถานที่ ณ ปัจจุบัน บางครั้งเริ่มต้นจากการคุยแลกเปลี่ยนกับภัณฑารักษ์หรือศิลปินที่จะมาโชว์ด้วยกันอย่างมีเหตุและผล บางครั้งจากเสน่ห์ของสถานที่ที่น่าพาให้เราอยากเอาภาพใดภาพหนึ่งที่ไม่อยู่ในซีรีส์ใดๆ มาแสดงหรือมาเชร์ประสบการณ์ โดยเฉพาะผลงานที่มีความคาดเคลื่อนเล็กน้อยที่แทบจะไม่สังเกตเห็นในชีวิตประจำวัน เราคิดว่าสิ่งเหล่านี้สามารถสร้างอิสระทางความคิดให้ผู้ชมมีจินตนาการสั่นไหวไปกับสถานที่และใช้เวลาในการมอง เราไม่ชอบยึดยึดติดกระบวนการความคิดทางศิลปะที่คิดจนจบแล้วให้กับผู้ชม

NOVA | CONTEMPORARY

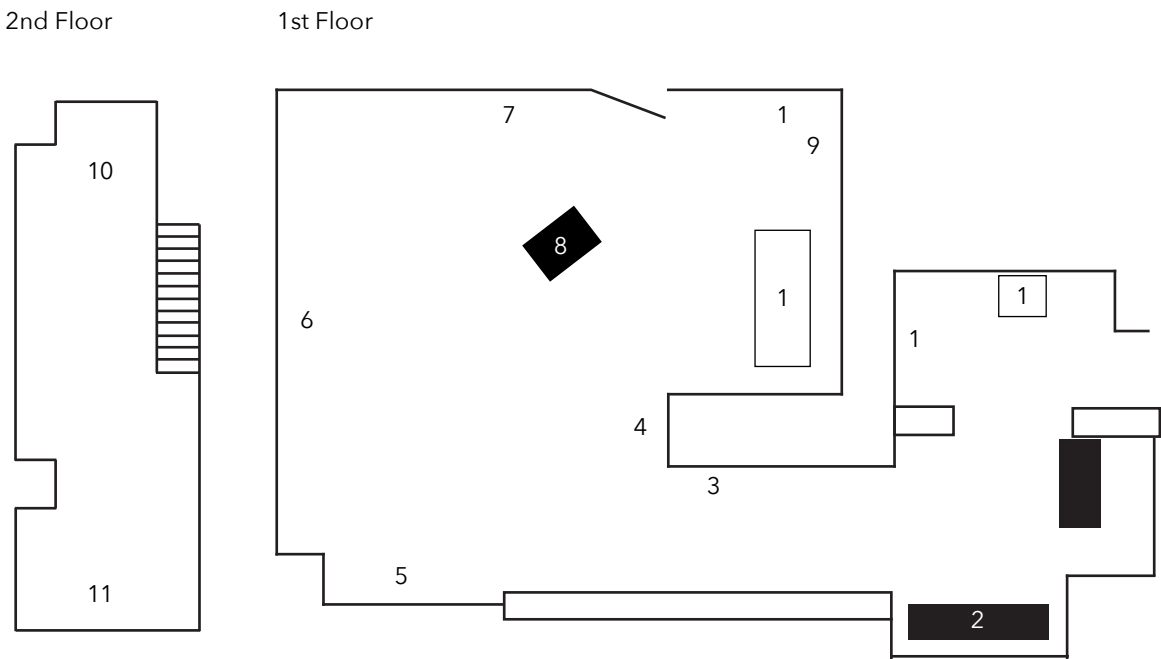
ใจทิพย์ ใจดี

ธนัฐชัย บรรดาศักดิ์

ภกล ขาวสอาด

วิริยะ โชติปัญญาวิสุทร

ชั้น G คอนโด บ้านสมณวิล ชอยมหาดเล็กหลวง 3 ถนนราชดำริ, ลุมพินี, ปทุมวัน, กรุงเทพมหานครฯ ประเทศไทย 10330
โทร. 090-910-6863 | www.novacontemporary.com

LIST OF WORKS

1. #BASE(-MENT), 2017, Jaitip Jaidee
2. Remain#1(chair in garden), 2016, Viriya Chotpanyavisut
3. BLUE#04/Message for Understanding, 2017, Jaitip Jaidee
4. Monument, 2017, Thakol Khao sa-ad
5. Float, 2016, Viriya Chotpanyavisut
6. Untitled (distortion-possibility), 2015-2017, Thakol Khao sa-ad
7. Bluestone, 2017, Tanatchai Bandasak
8. Tomorrow's Mountain, 2017, Tanatchai Bandasak
9. BLUE#06/Message for Understanding, 2017, Jaitip Jaidee
10. Late Summer in Bangkok, 2016, Viriya Chotpanyavisut
11. An Opening (from white to white), 2017, Tanatchai Bandasak

ขอขอบคุณ

จิตติ เทนภักจวิวัฒนา, ศิริยุพฤทัย ไตรจักรภพ,
สัการพล ก่อเกียรติตระกูล, แนนี่ ปานสง่า,เมฟิธีร์ โอฬารนิวัฒน์,
พล สุธรรณกุล และ บริษัทฯ พัฒนาทอง

ใจทิพย์ ใจดี

Q : อยากให้เล่าถึงสิ่งที่สนใจศึกษาอยู่ รวมไปถึงที่มาที่ไป แนวคิดและความสนใจที่เกี่ยวข้องกับผลงานที่อยู่ในนิทรรศการนี้

A : จริงๆแล้วไม่ถนัดกับการอธิบายงานเป็นคำตอบแบบนี้เลยสำหรับเรา ในวิธีการทำงานที่ผ่านมารวมถึงงานชุดที่จะเอามาแสดงครั้งนี้ เรามักเลือกวิธีการที่จะขยับหรือเสี่ยงประเด็นที่จะพูดถึงอยู่ตลอด เพราะเราสนใจในการ “เว้นช่องว่าง” โดยที่มันมีอะไรบางอย่างถูกละเอาไว้ “ความไม่ชัดเจน” และการปล่อยให้ความคิดทำงานภายใต้กระบวนการสำรวจมองดูทั้งของตัวเองและของคนดู

เราสนใจในแง่มนที่เรามีในสิ่งแวดล้อมต่างๆบางครั้งบางคราวจุดเริ่มต้นของการทำงาน ไม่ว่าจะเป็นโซนไหนหรือชุดไหนๆก็ตาม สิ่งแรกที่มีจะถูกมองเห็นหรือมักหยิบยกมาเป็นส่วนสำคัญในการสร้างทิศทางของงาน มักจะเป็นเรื่องของ สถานการณ์และพื้นที่อยู่เรื่อยๆ ในบางครั้งบางทีเรามักเลือกที่จะมองการทำงานในลักษณะที่มันผูกสัมพันธ์กับเรื่องอื่นๆ “เรื่องอื่นๆ” ในที่นี้แน่นอนว่าไม่ได้เป็นเรื่องของสถานการณ์บ้านเมือง หรือความเป็นไปของสังคม แต่อาจเป็นเรื่องของ “อะไรสักอย่าง” ที่เลื่อนลอยและไม่ม่ทิศทางชัดเจนหรือจับต้องได้ เพราะหากพูดถึงความสนใจ เรามักสนใจอะไรที่เป็นสิ่งเล็กๆสิ่งน้อยๆ หรือสิ่งอะไรก็ตามที่เป็นส่วนหนึ่งของ “อะไรสักอย่าง” หรือ “ของอะไรที่ใหญ่ไปกว่านั้น”

Q : อยากให้พูดถึงงานแต่ละชิ้นใน THE ECHO OF FOOTSTEPS

A : งานในนิทรรศการทั้ง 2 ชุดนี้เป็น 2 ชุดหรือเรียกได้ว่าเป็น 2 เรื่อง 2 ทิศทางด้วยกันงานชุดแรกชื่อว่า #BASE(-MENT) เป็นงานชุดที่พูดถึงความเป็นพื้นฐาน “Base” ว่าด้วยเชิงความหมายของความเป็นพื้นฐาน ซึ่งไม่ได้ถูกเจาะจงในทางศิลปะเท่านั้นแต่พูดถึงความเป็นพื้นฐานของศาสตร์หลายแขนง ที่มีส่วนเชื่อมต่อไปกับชีวิตประจำวัน ในเชิงกายภาพ “ชิ้นส่วน” ต่างๆ ที่ถูกหยิบมาและมันประกอบไปด้วยชิ้นส่วนทั้งหมด 7 ส่วน ซึ่งชิ้นส่วนเหล่านั้นเชื่อมโยงกับสิ่งที่เรากำลังค้นหาคืออะไร

1. เฟรมอลูมิเนียม สำหรับพิมพ์งานภาพถ่ายหรืองาน Photography
2. เฟรมไม้ ซึ่งเฟรมชิ้นนี้เป็นเฟรมหรือกรอบงานที่เราเลือกขนาดและวิธีการประกอบกันของมันเพื่อนำมาเสนองานบางชิ้นของเราเอง
- 3&4. คือเฟรม (Panel) ไม้ 2 ชิ้นนี้เป็นเฟรมที่เราได้มาระหว่างการเดินทางไปที่ทั่วทั้งญี่ปุ่น ซึ่งการมองหาวัตถุสิ่งที่เราอยากถอดการทำงานต่างๆของเราก็เป็นเป้าหมายหลักของการเดินทางครั้งนี้อยู่เหมือนกันเอง
5. เป็นข้อความหรือ Text ที่เราใช้นำเสนอถึงวิธีการที่เลือกใช้เพื่อเป็นการสื่อสารแทนคำพูดและการอธิบาย คือคำว่า Base(-ment) ซึ่งแน่นอนสิ่งที่น่าสนใจของความหมายของคำนั้น คือความกว้างของมันในเชิงความหมายในส่วนของการนำเสนอ Text นั้นในคราวแรกตั้งใจว่าจะใช้ Text ซึ่งเป็นความหมายอย่างตรงของ “คำ” จากพจนานุกรมเป็นวิธีการอธิบายและสื่อสารถึงวิธีคิดว่าวัตถุต่างๆ เมื่อมองดูความหมายของคำนั้นก็ตอบใจเกี่ยวกับความคิดที่เราต้องการนำเสนอให้เห็นว่าความเป็นไปได้ของคำมันสื่อสารไปได้หลายแง่มุมมากแค่ไหน ซึ่งคำที่เลือกมาใช้มันสำหรับเราการคิดชื่องานได้มาพร้อมๆกับวิธีการและการหาความเป็นไปได้ในแง่ของการนำเสนอ
6. กระดาษหรือ Paper Sheet ซึ่งเราเลือกมาหยิบมานำเสนอด้วย อาจเพราะ 3 เหตุผลด้วยกัน คือ
- 6.1 เรามักสนใจในกระดาษและการขีดเขียนลงบนกระดาษอยู่เสมอ
- 6.2 กระดาษมักจะเป็นจุดเริ่มต้นทำอะไรสักอย่าง เป็นอะไรที่เป็น original มากๆของการทำงานไม่ว่าจะศิลปะหรือไม่ศิลปะ
- 6.3 ศิลปินคนหนึ่งในช่วงนี้เลือกที่จะใช้กระดาษหรือกล่องกระดาษที่พิมพ์เนื้อหาของเขาลงบนนั้น ซึ่งก็คิดว่าน่า สนุกดีที่จะล่อจุดนี้กับศิลปิน

งานชุดที่สองชื่อว่า BLUE เป็นส่วนหนึ่งของชุดงานต่อเนื่องที่ชื่อว่า MESSAGES FOR UNDERSTANDINGงานชุดนี้ถูกทำภายใต้กระบวนการ ความคิดและความเป็นตัวเองไม่ถูกยึดหรือเอาไปใส่ในระหว่างการทำงานเลยแม้แต่น้อยน่าจะเป็นงานที่ปฏิเสธความเป็น “คนหรือผู้กระทำ” อยู่ในนั้น ตอนนั้นจุดเริ่มต้นที่ทำงานชุดนี้นคงเป็นการต้องการขีดเขียนอะไรไปเรื่อยโดยที่ไม่มีรูปแบบ หรือเรื่องราวหรือเป้าหมายอะไรที่ชัดเจน บนกระดาษหรือของที่มีอยู่ในมือ ด้วยความชอบสะสมอะไรไปเรื่อยทำให้เราค่อนข้างมีวัสดุให้หยิบจับมาขีดมาเขียนเล่นได้อยู่ตลอด ต่อมาก็ ปฏิเสธไม่ได้ว่าการขีดเขียนแบบนี้กลับกลายเป็นอะไรที่เราทำโดยไม่รู้ตัวและทำมันอยู่เสมอๆ ท้ายที่สุด เมื่อเรามาเรื่อยๆ ด้วยกระบวนการ ซ้ำไปซ้ำมามันกลับกลายเป็นกระบวนการที่สร้างลักษณะเฉพาะของมัน ซึ่งเป็นไปในแบบที่เราชอบ พูดได้ว่างานชุด BLUE มีวิธีการทำงาน แบบที่ต่างกัน #BASE(-MENT) อย่างสิ้นเชิง

Q : อยากทราบถึงที่มาของงานทั้งสามชิ้นนี้ และสิ่งที่ดึงดูดเชื่อมโยงของงานแต่ละชิ้น

A : โดยปกติส่วนใหญ่เราจะหยิบจับอะไรที่เราเจอในชีวิตประจำวันมาใช้ ซึ่งในตอนแรกเราก็ยังไม่รู้ว่าสิ่งที่เราเก็บหรือจดจำมามันจะกลายมาเป็น อะไรในตอนสุดท้าย แต่โดยพื้นฐานเราแล้ว เราค่อนข้างจะทำงานที่มีการเล่าเรื่องอยู่ในระดับหนึ่ง ซึ่งกระบวนการทำงานของเรามันจึงคล้ายๆกับหาสิ่งที่สามารถพูดหรือส่งผ่านตัวความรู้สึกขณะที่ตัวเหตุการณ์นั้นๆ มันเกิดขึ้นอย่างเช่นตัวงาน Bluestone จุดเริ่มต้นของมันเป็นการที่เราบังเอิญเห็นตัวพื้นผิวของหินปูนที่มันสว่างขึ้นมาในตอนใกล้จะมืดซึ่งจุดนี้มันทำให้เราเริ่มสนใจในเรื่องการรับรู้ความหนักเบาของวัตถุและ มันก็ส่งผลกับตัวงาน Tomorrow’s Mountain ที่ตัวงานก็ถูกพัฒนาโดยอิงจากตัวความคิดเรื่องการรับรู้คล้ายๆกัน จะต่างกันตรงที่ตัว เรื่องเล่าที่อยู่รอบๆตัวมัน ส่วนชิ้น An Opening (from white to white) สำหรับเราตัวมันเองมีที่มาจากไอดีของเรื่องของการ Transition ในภาพยนตร์ ด้วยไอดีดังกล่าวมันคือสิ่งที่ใช้สำหรับเชื่อมโยงสิ่งหนึ่งกับสิ่งหนึ่ง งานทั้งสามชิ้นนี้นับจึงทำหน้าที่เหมือนเป็นภาษาที่พูดถึง การอ้างอิงถึง “ความเป็นระหว่าง”โดยอาศัยช่องว่างของความเป็นระหว่างนั้น ในการที่จะถูกเติมหรือเชื่อมโยงกับสิ่งอื่น ซึ่งสุดท้ายพอ ผลงานทั้งสามชิ้นมาอยู่ด้วยกัน เราคิดว่ามันสามารถที่จะสร้างพื้นที่ของเรื่องเล่าได้กว้างขึ้น

Q : อยากให้พูดถึงงานแต่ละชิ้นใน THE ECHO OF FOOTSTEPS

A : งานทั้งสามงานมีชื่อว่า Tomorrow’s Mountain, Bluestone และ An Opening (from white to white) Tomorrow’s Mountainตัวงานเป็นกอง(stack)ของภาพพิมพ์ที่คนดู สามารถหยิบกลับไปได้ โดยตัวภาพเป็นภาพที่เราบันทึกก่อนฝนตกก่อนหนึ่งในป่า สันนิฐานว่าถูกทิ้งไว้ระหว่างการเดินทางขึ้นไป ยอดเขาเพื่อทำการสร้างตัวปราสาทหินแห่งหนึ่งในราวพุทธศตวรรษที่ 16 – 17 แต่ตัวปราสาทยังคงก่อสร้างไม่เสร็จ ปัจจุบันตัวปราสาท รู้จักกันในชื่อปราสาทภูเพ็ก ตั้งอยู่ในพื้นที่ จ.สกลนคร Bluestone เป็นงานวิดีโอที่เราบันทึกก่อนหินปูนในช่วงเวลาพลบค่ำ ซึ่งตัวงานมันเริ่มจากการที่เราเริ่มสังเกตเห็นตัวพื้นผิวของหินที่มันเหมือนกับจะมีความสว่างขึ้นมาชั่ววูบลานี้ขณะ:ที่สิ่งต่างๆ โดย รอบตัวมันมืดลงตัวภาพที่เห็นในวิดีโอก็จะเหมือนกับหินปูนก้อนหนึ่งที่ถูกบันทึกในช่วงเวลาขณะ:นั้นที่เหมือนหินปูนใน จ.ราชบุรี An Opening (from white to white) ตัวงานอ้างอิงกับตัวเทคนิค transition ที่เรียกว่า wipe ซึ่งถูกใช้ในภาพยนตร์สมัยก่อน ตัวเทคนิคมีลักษณะเหมือนการเลื่อนเปิดปิดบานประตู ถูกใช้สำหรับเชื่อม จากสองฉากเข้าด้วยกัน โดยภาพของฉากใหม่จะเคลื่อนเข้ามาแทนที่ภาพของฉากเก่าจากขอบของฝั่งหนึ่งไปยังอีกฝั่ง

Q : อยากให้พูดถึงงานแต่ละชิ้นใน THE ECHO OF FOOTSTEPS

A : งานทั้งสามงานมีชื่อว่า Tomorrow’s Mountain, Bluestone และ An Opening (from white to white) Tomorrow’s Mountainตัวงานเป็นกอง(stack)ของภาพพิมพ์ที่คนดู สามารถหยิบกลับไปได้ โดยตัวภาพเป็นภาพที่เราบันทึกก่อนฝนตกก่อนหนึ่งในป่า สันนิฐานว่าถูกทิ้งไว้ระหว่างการเดินทางขึ้นไป ยอดเขาเพื่อทำการสร้างตัวปราสาทหินแห่งหนึ่งในราวพุทธศตวรรษที่ 16 – 17 แต่ตัวปราสาทยังคงก่อสร้างไม่เสร็จ ปัจจุบันตัวปราสาท รู้จักกันในชื่อปราสาทภูเพ็ก ตั้งอยู่ในพื้นที่ จ.สกลนคร Bluestone เป็นงานวิดีโอที่เราบันทึกก่อนหินปูนในช่วงเวลาพลบค่ำ ซึ่งตัวงานมันเริ่มจากการที่เราเริ่มสังเกตเห็นตัวพื้นผิวของหินที่มันเหมือนกับจะมีความสว่างขึ้นมาชั่ววูบลานี้ขณะ:ที่สิ่งต่างๆ โดย รอบตัวมันมืดลงตัวภาพที่เห็นในวิดีโอก็จะเหมือนกับหินปูนก้อนหนึ่งที่ถูกบันทึกในช่วงเวลาขณะ:นั้นที่เหมือนหินปูนใน จ.ราชบุรี An Opening (from white to white) ตัวงานอ้างอิงกับตัวเทคนิค transition ที่เรียกว่า wipe ซึ่งถูกใช้ในภาพยนตร์สมัยก่อน ตัวเทคนิคมีลักษณะเหมือนการเลื่อนเปิดปิดบานประตู ถูกใช้สำหรับเชื่อม จากสองฉากเข้าด้วยกัน โดยภาพของฉากใหม่จะเคลื่อนเข้ามาแทนที่ภาพของฉากเก่าจากขอบของฝั่งหนึ่งไปยังอีกฝั่ง

นิทรรศการกลุ่มในครั้งนี้มันจะถูกพูดหรือ นำเสนอไปในทิศทางไหนศิลปินทั้งสี่คนที่ร่วมแสดงในนิทรรศการครั้งนี้ไม่ได้ถูกเลือกมาให้อยู่ร่วมกันโดยเนื้อหาหรือประเด็นของผลงานที่พูดไปในทิศทางเดียวกันอย่างแน่นอน วิริยะ โชติปัญญาวีสุทธิ์, ธณัฐชัย บรรดาศักดิ์, ทกล ขาวสุดา และ ใจทิพย์ ใจดี ทั้งสี่คนมีความสนใจในประเด็นที่แตกต่างกัน ตัวของพวกเขาซึ่งมีลักษณะเฉพาะของแต่ละคน ส่งอิทธิพลต่อการสร้างสรรค์ผลงานของพวกเขาอย่างชัดเจน

แน่นอนว่ากายภาพของผลงานที่ศิลปินทั้งสี่นำเสนอมีความน่าสนใจและดึงดูดให้ผู้ชมคิดและ วิเคราะห์ตาม แต่สิ่งที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่งในผลงานของทั้งสี่คนคือตัวตนในฐานะผู้สร้างของพวกเขาไม่ถูกแสดงออกมาอย่างชัดเจนผ่าน “สไตส์” หรือ “รูปแบบ” ที่พวกเขาใช้ หรือเรื่องเล่าที่เขาพูดถึงเรื่องราวของพวกเขาเอง แต่ตัวตนที่ชัดเจนของพวกเขากลับเป็นวิธีการแสดงออกทางความคิดในเชิงกระบวนการกับสิ่งที่พวกเขากำลัง “สำรวจ” และ “วิเคราะห์”

ในนิทรรศการครั้งนี้วิริยะเลือกภาพถ่ายของเศษวัตถุที่หลงเหลือหรือตกค้างอยู่ในพื้นที่สาธารณะ, มาเปิดเผยบางสิ่งที่คนทั่วไปไม่ทันสังเกต ผ่านการเฟ้ามองอย่างใจเย็น และในช่วงจังหวะเวลาที่เหมาะสม พยายามค้นหาการเชื่อมต่อ “สภาวะการมองออกย้อนข้างใน” ภาพถ่ายในช่วงเวลาระยะ:สั้นระหว่างวัตถุและสิ่งแวดล้อมในเชิงความหมายพิเศษ เพื่อเปิดพื้นที่ของความรู้สึกสัมผัสใหม่ต่อผู้ชม

ธณัฐชัย มีความสนใจในเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างพื้นที่ - เวลา และ การรับรู้ของมนุษย์ ผลงานของเขามักเริ่มต้นจากความบังเอิญต่างๆที่พบเจอในชีวิตประจำวัน เหตุการณ์บางเหตุการณ์ก่อให้เกิดอาการสงสัยและตั้งคำถามกับสิ่งที่เขาได้พบเจอ... และนำไปสู่การ “ถอดความเหตุการณ์” เพื่อค้นหาความสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ ที่ถักทอให้เกิดเหตุการณ์เหล่านั้นขึ้นมา จากประสบการณ์และการใคร่ครวญ เขาแปลงและส่งผ่านสิ่งเหล่านั้นผ่านสื่อที่หลากหลาย เช่น ภาพเคลื่อนไหว ภาพถ่าย วัตถุสามมิติ ที่เปรียบเสมือนเป็นเครื่องมือในการสร้างเรื่องเล่าของเขา

ภาพเขียนของทกลมีต้นฉบับดั้งเดิมเป็นภาพถ่ายจากภาพข่าวถูกดัดแปลงด้วยกระบวนการทำงานที่เป็นระบบระเบียบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของเขา โดยผ่านการคิดและบทวนอยู่ภายในตัว กายภาพของผลงาน ของเขามีลักษณะเป็นรูปนามธรรม จากการประกอบสร้างดังกล่าว ผลงานของเขามักจะนำพาผู้ชมไปสู่การตีความในทิศทางที่หลากหลาย

ใจทิพย์ ผลงานหลายชิ้นของเธอเกิดจากการ ใช้เวลาจดจ่อค่อยๆ บรรจงสร้างโดยใช้ปากกาฝนลงบนกระดาษอย่างเป็นจังหวะมันคงสม่ำเสมอจนเต็มแผ่น ผสมผสานกับผลงานอีกจำนวนหนึ่งผ่านรูปแบบการจัดวางในลักษณะเฉพาะ

วิธีคิดที่ต่างกันไปในทิศทางของแต่ละคนซึ่งเป็นแกนหลักที่สามารถนำเสนอตัวตนของศิลปินได้อย่างชัดเจน ซึ่งแตกต่างจากการนำเสนอตัวตนของผู้สร้างผ่าน “สไตส์” หรือ รูปแบบทางกายภาพของผลงาน

OR
TH
IN

T H E
E C H O
U F
F U U T
S T E P S

ธณัฐชัย บรรดาศักดิ์

Q : อยากให้เล่าถึงสิ่งที่สนใจศึกษาอยู่ รวมไปถึงที่มาที่ไป แนวคิดและความสนใจที่เกี่ยวข้องกับผลงานที่อยู่ในนิทรรศการนี้

A : ตัวงานที่อยู่ในนิทรรศการจะมี 3 ชิ้นด้วยกันโดยไอดีของตัวงานก็จะมีความใกล้เคียงกันในเรื่องของารรับรู้ตัววัตถุหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เปลี่ยนไปจากเดิมจากการที่มันถูกเคลื่อนย้ายจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง หรือจากการที่มันถูกรับรู้ในช่วงเวลาระหว่าง “การรับรู้ช่วงเวลาระหว่าง” สำหรับเรามันเหมือนกับช่วงขณะที่เรารับรู้บางสิ่งบางอย่างที่อยู่ระหว่างจุดสองจุดยกตัวอย่างเช่น ในการดูภาพยนตร์ ช่วงขณะที่ตัวละครเดินออกจากจากทั้ง ภาพเบลอของฉากหลังไว้ช่วงขณะ:หนึ่งก่อนที่จะตัดไปสู่ฉากใหม่ การรับรู้ช่วงเวลาระหว่างสำหรับเรามันคล้ายๆกับการสังเกตมองตัวภาพเบลออุนั้นที่อาจจะถูกมองผ่านไป

Q : อยากให้พูดถึงงานแต่ละชิ้นใน THE ECHO OF FOOTSTEPS

A : งานทั้งสามงานมีชื่อว่า Tomorrow’s Mountain, Bluestone และ An Opening (from white to white) Tomorrow’s Mountainตัวงานเป็นกอง(stack)ของภาพพิมพ์ที่คนดู สามารถหยิบกลับไปได้ โดยตัวภาพเป็นภาพที่เราบันทึกก่อนฝนตกก่อนหนึ่งในป่า สันนิฐานว่าถูกทิ้งไว้ระหว่างการเดินทางขึ้นไป ยอดเขาเพื่อทำการสร้างตัวปราสาทหินแห่งหนึ่งในราวพุทธศตวรรษที่ 16 – 17 แต่ตัวปราสาทยังคงก่อสร้างไม่เสร็จ ปัจจุบันตัวปราสาท รู้จักกันในชื่อปราสาทภูเพ็ก ตั้งอยู่ในพื้นที่ จ.สกลนคร Bluestone เป็นงานวิดีโอที่เราบันทึกก่อนหินปูนในช่วงเวลาพลบค่ำ ซึ่งตัวงานมันเริ่มจากการที่เราเริ่มสังเกตเห็นตัวพื้นผิวของหินที่มันเหมือนกับจะมีความสว่างขึ้นมาชั่ววูบลานี้ขณะ:ที่สิ่งต่างๆ โดย รอบตัวมันมืดลงตัวภาพที่เห็นในวิดีโอก็จะเหมือนกับหินปูนก้อนหนึ่งที่ถูกบันทึกในช่วงเวลาขณะ:นั้นที่เหมือนหินปูนใน จ.ราชบุรี An Opening (from white to white) ตัวงานอ้างอิงกับตัวเทคนิค transition ที่เรียกว่า wipe ซึ่งถูกใช้ในภาพยนตร์สมัยก่อน ตัวเทคนิคมีลักษณะเหมือนการเลื่อนเปิดปิดบานประตู ถูกใช้สำหรับเชื่อม จากสองฉากเข้าด้วยกัน โดยภาพของฉากใหม่จะเคลื่อนเข้ามาแทนที่ภาพของฉากเก่าจากขอบของฝั่งหนึ่งไปยังอีกฝั่ง

1 5.0 6
— 6.0 8
2 0 1 7